

AKATALPA

Temmuz 2005 - Sayı 67

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

EDEBİYAT GÜNLERİ

Melih ELAL

Yaz sıcaklığının kendini iyice hissettirdiği şu günlerde olanca hızı ve sıcaklığıyla yaşamakta olduğumuz 44. Uluslararası Bursa Festivali, bana Bursa Edebiyat Günleri'ni anımsattı. Temmuz'a girdiğimiz bu günlerde 10. Bursa Edebiyat Günleri'nden hâlâ bir haber yok.

1995 sonlarına doğru Ramis Dara, edebiyat günleri düşüncesini ortaya atmış, Bursa'daki bir avuç edebiyatçının yardımıyla Bursa Edebiyat günleri doğmuştu. O günden bu yana dokuz yıldır, ülkenin her köşesine dağılmış yüze yakın edebiyat insanı ocak ayı geldi mi, posta kutularında Bursa'dan gelen bir davet mektubuyla karşılaşılırdı. Mektupta o yılın konusu açıklanır, yazı ya da yazılar yazmaları, mart ayında gerçekleştirilecek "Edebiyat Günleri"nde bu yazılarını dinleyenlere sunmaları önerilirdi. Öneriyi kabul eden, edebiyat günleri için yazı gönderen yazarlar; bildirimlerini sunmak üzere kente geldiklerinde bir sürprizle karşılaşılırdı. O yıl sunulacak tüm bildirimler kitaplaşmış olarak karşılıklarına çıkardı ve bu Türkiye'de bir ilkti.

Dokuz yıl boyunca; *Bursa'da Edebiyat Edebiyatında Bursa* (27-28 Ocak 1996, 15 bildiri), *Bursa'da Bir Başka Zaman* (21-22 Mart 1997, 23 bildiri), *Erguvan Bayramı* (27-28 Mart 1998, 31 bildiri), *Uludağ'ın Etekleri Gümüşten* (19-20 Mart 1999, 31 bildiri), *İpek Şehrin Günlüğü* (24-25 Mart 2000, 35 bildiri), *Saat Bursa Suları* (22-24 Mart 2001, 39 bildiri), *Çınarlı Kentin Dili* (29-31 Mart 2002, 37 bildiri), "*Manolya Durağında Roman*" (28-30 Mart 2003, 34 bildiri), *Bursa Burcunda Edebiyat* (16-18 Nisan 2004, 40 bildiri) adıyla bildirimler kitaplaşıp 285 bildiri halinde 2136 sayfalık bir toplam oluşturarak okura ulaştı. Bu etkinlikler sayesinde tanınmış 200'ün üzerinde edebiyat insanı Bursa'yı gördü, Bursa üzerine düşündü; imgelemlerinde buralarla ilgili bellekler oluştu. Kimileri yapıtlarına yansdı, kimileri bilinemez bir gelecekte yansıyor.

Bursa'daki bu devinimden esinlenen onlarca kent, böylesi bir etkinlik için kolları sıvadı. Eskişehir'de (Tepebaşı Belediyesi 3. Edebiyat Günleri), Antakya'da (3. Uluslar arası Sanat ve Edebiyat Günleri) başlatılan edebiyat günleri 2005'te üçüncüsüne ulaştı; Diyarbakır'da 2. (2. Diyarbakır Edebiyat Günleri), Ankara'da ise (1. Türkiye – İran Edebiyat Günleri) ilk edebiyat günleri gerçekleştirildi. Antalya'da Kent Konseyi, "Edebiyat Günleri" yapma kararı aldı. Bunlar benim izleyebildiklerim. Bursa Edebiyat Günleri'nin birincisi, ayrıca Ankara Öykü Günleri'ne fikir babalığı yaptı. 1997'de başlatılan ve 2005'in 18-22 Mayıs tarihleri arasında sonuncusu gerçekleşen 9. Ankara Öykü Günleri, Bursa Edebiyat Günleri'nin onuncusu bu yıl yapılmazsa, önümüzdeki yıl ülkemizin en eski edebiyat günleri unvanını alacak.

*

Okumadan, araştırmadan; gördükleri ve duyduklarıyla fikir sahibi olanların politik görüşleri en doğrusu; beğendikleri futbol

Yunus KORAY

KEDİLİ KADIN

Karlı gecede gökyüzünü
Gezdiren bir kadın bu ellerinde.

Sayırsız kıvılcama gibi açılmış
Işık parçaları uçuyor gözlerinden.

Sanki upuzun bir denize gülümsüyor
Değil mi ki saçları karın yüzüyle ağarmış.

İşte Ulu Cami'nin minarelerinden
Bir uzun yaşamak koşuyor kedileriyle.

Yitik bir şubattan çıkıp gelmiş geceye
Tepeden tırnağa şiir, sevgi ve merhamet.

Uzak yakınlıklar gibi duruyor
Karların tam ortasında varla yok arası.

Neredeyse zamanlar içinde Bursa'yı
Gezdiren bu kadın ince bileklerinde.

Anıların ruhu şiirlerle akıyor saçlarından
Kediler gibi kederli bir ayaz asırlık çınarlarda.

Gece, sözlüğünü güneşin ülkesine bırakır bırakmaz
Koza Han'ın göğü ağarıyor yavaş yavaş.

takımı da en iyisidir. Diğerlerine ne gerek vardır ki! Tek renk vardır ve herkes o renkten olmalıdır. Diğer renkler, o renklerin oluşturduğu mozaik görmezden gelinir. Hissettiğim kadarıyla Bursa Kültür Sanat ve Turizm Vakfı yönetimi de, sanat deyince tek renk görüyor, herkesin o rengi sevmesini istiyor; o da popüler sanat. Diğer renkleri tartışmıyor bile "herkese seslenen bir edebiyat günleri" derken sanatın farklı renklerden oluştuğunun, herkese seslenemeyeceğinin, seslenmeye kalkarsa arabesk denilen acuzenin ortaya çıkacağına ayırdına varamıyor. Hızla renkler kirlenmeye başlıyor.

Beyazın karşısında siyah var ama, peki iki rengin arasındakiler ne olacak? Yoksa bunca yılın emeğiyle yaratılan dokuz renge onuncusu eklenmeyecek mi?

Sina Akyol, Bahri Çokkardeş, Nuri Demirci, Özlem Tezcan Dertsiz, Melih Elal, Gültekin Emre, Yusuf Erten, Hüseyin Ferhad, Zeynep Işıl, Yunus Koray, Hüseyin Köse, Salih Mercanoğlu, Serdar Ünver, İhsan Üren, Sadık Yaşar, Pelin Yılmaz.

PUNCTUM YA DA ISIRIK

Pelin YILMAZ

Yazı yazarken bilgisayarımın ekranında bir gökkuşağı belirdi. Perdeler açık olduğundan çok az ışık yeter pencere dışını içeri yansıtmaya. Dönüp baktım, aslı sureti kadar güzel değil. Harflere geri döndüm. En olağandışı görünen gerçek bile yansıması ile yarışmıyor. Gerçek, gerçektir ve olduğu gibi durur, dayatıldığı gibi, bağınazca, değişmeden, değişmeden. Oysa yansıyan başka bir şeydir.

Şairlerin yaptığı da budur aslında. Hiçbir şeyi olduğu gibi yaşayamayanlardır şairler, kendilerine sunulanı dönüştürmeden yaşamlarına katamayanlar. Hep bir anlama ve anlatma çabası. Dünyayı, kendisini, ötekini... Yaşamla zoru olmayan niye şiir yazsın ki ?

Yaşanmışlıkları seçip ayırır, dönüştürüp başka bir şey yapar şair. Benim yüreğimde şiir fotoğrafla yan yanadır, fotoğrafçının yaptığı da farklı değildir çünkü; görüleni seçip ayırmak, dönüştürüp başka bir şey yapmak. Şair sözcükleri alır, kendi bağlamlarından koparır, ilişkilendirir, kodlar; fotoğrafçı nesnelere yapar aynı şeyi.

Fotoğraf okumak da şiir okumak gibi derin bir çaba gerektirir. Şiir sevmeyen iyi fotoğraf üretmez. İyi fotoğraftan kastım bana şiir okuyan fotoğraftır. Benim için punctum fotoğraftaki şiirdir. Roland Barthes bir fotoğraf için ortalama duygular, neredeyse belirli bir eğitimden kaynaklanan ilgiyi anlatacak öge için “studium” sözcüğünü kullanıyor. Studium dışsal uyarandır. Punctum’dan, ise “studium’u kıran, delen öge diye söz ediyor:

“O halde studium’u bozacak olan bu ikinci ögeye punctum demeliyim; çünkü punctum aynı zamanda ısırık, benek, kesik, küçük deliktir- ve aynı zamanda zarın her bir atılışdır. Bir fotoğrafın punctum’u beni delen (ama aynı zamanda beni bereleyen, bana acı veren) o kazadır”

Fotoğraf okuma deyince sadece ışık, kompozisyon ve çekim tekniklerinden söz edilmesinde tamamlanmamış bir şeyler buluyorum. Pozlama, ritim, denge, netlik, renk, kontrast... Tamam bunları da konuşalım ama sadece “diyafram bir stop kısılıydı”, “Yaşam ögesi eksik”, “1/3’e de bir kuş kondurulsaydı” tarzında okumalar eksik kalıyor. Neden kimse punctum’dan söz etmiyor? Şiir okumadıkları için olabilir mi? Şiirsiz bir fotoğraf hakkında Barthes’ın tekil fotoğraf dediği punctum’u olmayan fotoğraflar için kurduğu cümleyi tekrarlamak isterim

“Onlara bakarım, onları anımsarım; hiçbir ayrıntı (kıyıda köşedeki) okumamı bölmeyiz: onlarla ilgilenirim (tüm dünyayla ilgilendiğim gibi) onlara aşık olmam.”

Evet, ben de olmam. Şiirsiz aşk yoktur.

Deklanşöre basarken, Cemal Süreya’dan dizeler okumalı fotoğrafçı. Bir dua gibi;

“Biz eskiden de en aşağı böyleydik senlen / Bir bulut geçiyorsa onu görürdük / Bir minarenin keyfine diyecek yoksa onu / bir adam boyuna yoksulluk ediyorsa onu...”

Cemal Süreya’nın anlattığı şeydir fotoğrafçıyı deklanşöre basmaya zorlayan: Görmek.

Yaşamın içindeki şiiri göremeyen bir gözün seçtiği kadraj bana bir şey söylemez.

Susan Sontag ilk fotoğrafçıların fotoğraf makinesinden bir kopya makinesiymiş gibi söz ettiklerini anlatıyor ve şöyle diyor *“Fotoğrafçının zeki, ancak müdahale etmeyen bir gözlemci –yani bir şair değil, bir yazman– olduğu düşünülüyordu. Ancak insanlar aynı şeyin fotoğrafını herkesin aynı biçimde çekmediğini çabucak öğrenince fotoğraf makinelerinin kişisel*

Özlem TEZCAN DERTSİZ

GAM

sol

sol anahtarım uymuyor hiçbir kapiya
kucak kucak eşyayla yalnızlaşıyor konsol

köşe kapmaca oynarken kalbim aklımla
kendimi yakaladım ekranda, başladı sorgu

yanlış ilikledim aşkın ilk düğmesini
sonrakileri de açıklar mı bu

neyi değiştirebilir, kalbim daha ne bekliyor,
düşle yaşam arasında iğnelediğim turnu-sol

---

olmayan ve nesnel bir görüntü sunduğu varsayımı, yerini fotoğrafların yalnızca neyin orada olduğunun değil, aynı zamanda bir bireyin orada ne gördüğünün kanıt oldukları, yalnızca birer kanıt değil ancak aynı zamanda dünyanın birer değerlendirmesi olduğu gerçeğine bıraktı”

Bu da demektir ki sonunda fotoğrafçının bir yazman değil, bir şair olduğu anlaşıldı. (mı?)

Ancak bu, o kadar kolay bir şey değildi. Yaşlı başlı sanat şiir, yeni yetme fotoğrafa her zaman sevgiyle yaklaşmadı.

1859’da Baudelaire fotoğrafçıları güneşe tapan yeni bir grup olarak tanımladı, davranışlarını çilgın, olağanüstü bağınaz buldu ve hatta ortaya çıkan tuhaf iğrençliklerden söz etti. Baudelaire fotoğrafın gerçek ödevinin bilimlerin ve sanatların çok mütevazı bir hizmetkârı olmak olduğunu söylüyor ve bu sınırı aşmazsa ona alkış tutulacağını, şükran duyulacağını belirtiyordu, “ama” diyordu, “elle tutulmazım, imgelem ürününün, insan ruhunu eklediği için bir değer kazananın alanına girmesine izin verilirse, vay halimize!”

İsteseydi belki verilmezdi ama fotoğraf izin istemedi... girdi.

Andre Breton, fotoğraf makinesini “eski anlatım biçimleri üzerine, şiir kadar resim üzerine de ölümcül bir darbe indiren kör bir araç” olarak gördüğünü söylediğinde sene 1920’ydi. Güçlüydü, çünkü görünüşte taklit üstünlüğüne sahipti bu araç.

Baudelaire fotoğrafın bize aslına uygunluk konusunda aranan tüm güvenceleri verdiği inananları “aptal” diye niteledi. Haklıydı. Fotoğrafçı da şair kadar yalancısıdır çünkü; aslında olmayan bir dünya kurar, bakmak istediği yerden bakar, görmek istediğini görür. Göstermek istediğini gösterir. Aynı yasak elmayı dişler şair ile fotoğrafçı. Katlanan bir günahır paylaşılan. Suret çıkardıkları yetmiyormuş gibi bir de yalan söylemektedirler. Elmadaki “ısırık”lar artar.

Fotoğraf da şiir gibi ayrı bir dildir ve kendi olanaklarını zorladığı oranda değerlidir. “Gök kubbe altında söylenmemiş bir söz yoktur” cümlesini unutarak söylenmemiş bir söz söyleme çabası olmalıdır fotoğraf. Kendi dilini eğerek, bükerek yepyeni bir dile ulaşmaktan söz ediyorum. Fotoğrafçı ışıkla yıkar yaşamı, şair sözcüklerle. Her şey imgeye dönüşür sonunda. Ve böyle başlar sonsuz döngü.

Hüseyin FERHAD

LEVH-İ MAHFUZ

7. BALBAL

Ne menem şeydir hayalet
payidar ruhu bir şairin

İki cihan bir ömre
fazla gelir elbet

Bu gece açık bıraksam pencereleri
yine gelir mi dersin
devrin en velût şairi
Kadı Burhaneddin yahut Gülşehri

İstanbul, sonra Kayseri

sonra uğurmetinbeçet

Ateşten mi geçirir Türkçe
yarasına basmadan önce

belleği zayıf şehirleri...

Hangi harfle başlardı ismin
sen bir şehir olsaydın şayet

8. ÇÖLE DÖKÜLEN NEHİR

Seyrele seyrele akar Zerefşan
bir çölden bir başka çöle dökülür,
memnu haritası koynumda mahfuz Türkistan
kalbini kilitler yüzüme

ulu Tengri,

Geçtiğim köprüleri yık, yürüdüğüm yolları sür
hiçbir emare kalmasın krallığımdan,
gidiyorum işte paldır küldür
şahsıma münhasır cehenneme

Yıldızları söndür, Ay'ı karart
içimi hafakanlar basar nasılsa geceleri,
sınırları muamma bir kainat
bol gelir fikir hazneme

ulu Tengri,

Umurumda değil at ve meydan
ko şurda dursun şan şöhret,
tokat diyorum ama şöyle esasından
âşıkane bir tokat şart

ödüllendirmek istiyorsan bir şairi

Sina AKYOL

SEKİZ AĞIR SÖZ

***

Meğer biz.. yavru ağzı—
bir öpüş.. anneyle baba—

olmuşuz.. olduk.

Ey benim doğmuş kızım,
anneyle seviştikçe..

nasıl güzel, nasıl kardeş
olmuşuz.. olduk.

***

Ardım sıra, dokunaklı—
ezan gürültüsü!.. Etrafın
salya sümük, gürültüsü!

.. Değil!. Deliriyor—
doğmamış kızım.

Annesini arıyor.

***

Ben elmayı
n' işlerken..

gördüm seni
cânım kurt:
ben elmayı düşlerken.

***

Yaz!

Soğan mürekkebiyle
ruhuna yaz.

Anlar mükemmel—
çıplağımı gövde.

***

Göğsün göğse
değdiği andır,

hırp diye girer
yerleşir bıçak.

Etim de savrulur
etmezim de.

***

Yoksul kıldım ben seni
hatta bana benzettim;
dağı böyle öğrendin,
işittin, sağır taşı.

***

Ben beni duydukça
kim kime sağır—
taşı olur?

Bentaşı!.. Ben taşımı
-nasıl derin yaraydı-
sakladığımdı; kan ile..
revan ile onardım.

***

Üzgünüm, üzgün—
bir hayat için
çok çalıştım.

KEDİ ZAMANI

Nuri DEMİRCİ

Burç Pasajı'ndaki kitap müzelerinin arasından geçiyorum, gözlerimi kapatarak. İçimdeki müzeyi onlara eklemekten korkarak... Saat beşte kapıları ve ışıkları kapatılan betonarme bir mezarlığın figürü olmaktan kaçınarak...

Sakarya Caddesi için bu saatler günün cenini; küçük hayatlar emekleyip duruyor kaldırımlarda; geceye hazırlanıyorlar.

Arap Şükri Sokağı'nda, ters çevrilmiş sandalyelerin bacakları toprağa basmaya başlamış. Sokağa konmuş tablolara balıklar diziliyor. Gömleklerinin kolunu dirseğine sıyırılmış aşçılar, mutfaklarına çekilmeden önce, meyhanelerin önüne atılmış sandalyelerine oturmuş, çaylarını yudumuyorlar.

Sokağın sonuna doğru, erken kurulmuş bir masanın ucuna ilişmiş, gözlüklerini silen Metin Güven'i görüyorum. Bastonunu iki dizinin arasına sıkıştırmış, ceketini omuzlarında, yelek cebinde bir mendilin ucu.

"-Hayat olmadan şiir olmaz" diyor, ince uzun raki bardağına, "-Yine de şair masumdur. Bu yüzden kimseye borcum yok, şiirimden başka."

Uzaktan sesleniyorum:

"-Şair ya da şeytan; kendi kanında yıkanan iblistir onlar."

Gözlüğünü takıyor Metin ve benden yana bakıyor. Küçük bir el sallayışla tanıdığını belli ediyor ve,

"-Yaz biliyor her şeyi." diyor.

"-Evet. Evet ama, hiçbir anahtar açmıyor hiçbir kapıyı."

Karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"-Kedi ve yılan oturmuş bakışıyorlar." diyor.

"-Şairler ölüme koşuyor. Şairler ölüme koşarken kardeş olurlar. Hiç değilse gözleri üzerinden akrabadır, kediyile yılan." diyorum.

"-Bizler, kedi ya da yılan, neye dönüşürsek dönüşelim, hazıranda gülen atlarız ve bu dünya bir at mezarlığıdır."

"-Kılık değiştirmiş astım nöbetleriyiz yani."

"-Cinnetin can yoldaşları."

"-Bel vermiş duvarları boyayacağız, hayatın ölümlü penceresine rastlayınca kadar."

"-Siyah gecelerde yaşadım, beyaz atlara bindim, kediler emzirdim, köpekler suladım yaralı kurtlar gibi saldırdım kirli kadın memelerine. İnsanı baştan çıkaran köprülerden geçtim. Yeni başlayan kar gibi ömrüme düştü yıldızlar."

"-Köprüyü geçerken atlar tökezleyecek. Ve çözülecek beyaz bir bulut gibi kırbaç."

"-Ah, şair! Elinden düşüyor kalemi, ağzında böğürtlen lekeleri."

"- Öyle uzanmış yatıyor orada, külden bir ayna gibi."

"-Zaman durunca kesilen bir fidana benzeyecek."

Durdu, bardağına uzandı, bıyıklarının altındaki kuyuya boşalttı rakısını.

"-İç" dedi bana, "-Sularımızda güller açacak, cesedimizde karanfil. Unutmak iyidir, iç."

Sokağın başındaki sinagogu bekleyen sivil polisler, siyah gözlüklerini çıkarıp masaya bırakıyorlar.

"-Sen, yıkılacak duvarlara kedi resimleri çizdin Metin, kedilerden beslendin..Geriye söz kaldı ya da bıyıkları kesilmiş kediler. Uyuyan kedilerin sevinci kadardır, bahçeden gelen esinti. Sen iyi bir rüzgârsın. "

"-Uzaklarda, kehribar renginde rakılar içilir. Mangallar hazırır uğrayan olmaz. Yangınlar vardır gül ve alev yaratır. Ölüm kapıya gelmiştir, Metin Güven anlamaz."

Yüzünden gergin bir kedi gölgesi geçiyor. Çenesindeki sakala ulaşan bıyıklarını sıvazlayıp avucunda topluyor kedinin gölgesini.

"-Saffet de gitti." diyor, "- İçindeki şiiri içime bıraktı, gitti."

"-Mudanya rıhtımına bağlamış gemisini, duydum," diyorum, "-Mudanya'daki at mezarlığını seçmiş."

"-Şah İsmail'in kılıcı ikiye böldü onu. Ve onun, iki parçasını da yaşatacak gücü yoktu. Hayatı boğazından tutan kadın, tepeye doğru koşan şair kadını eteklerinden yakaladı ve bir daha hiç bırakmadı. Tırnaklarını geçirdiği hayat kaydı gitti ellerinden. Sonunda, küskün ve pasaklı bir kadın posası kaldı geriye. Tepenin eteğinde ve üstü başı paramparça."

"-Duvarını üstüne örterek boyayanlardandı, demek. Karakalem tanrı resimleri çizmiş olmalı, imanlı tuğlaların sıvasına."

Önce bir gölge sanıyorum onu: Meyhanenin camında yansıyan yanlış bir görüntü. Yüzünün sağ yanına güneş vurmuş. Kısa saçlarından havalanan bir tutam, sağ kulağının üstüne dökülüyor. Sol kaşına yıkılanlarsa, oradan dönüp sol kulağının üstündeki karanlığa karışıyor. Gülümsüyor. Nefti kazağının içinde yakasız bir bluz var ve beyaz, siyah, kırmızı küçükük minelerden bir kolye sarkıyor boynundan.

Uzaniyor, Metin'in masanın üstünde kapaklanmış bir ud gibi duran eline dokunuyorum. Başını kaldırıp bakıyor. Gözlerimle camı işaret ediyorum. Dönüp bakıyor, bir daha bakıyor:

"-Yangın Bela Kül'un arka kapağı bu" diyor, "-Orada bir de gitar asılı olacaktı."

"-Var" diyorum, "-Omuzu gitara dokunuyor."

"-Saffet bu," diyor Metin ve bana dönüyor.

"-Saffet bu" diyorum.

Garsonlar, içeri dışarı, gidip geliyorlar.

Saffet,

"-Sırma işlemeli bir rüzgârdır ölüm." diye fısıldıyor.

Duydular mı, diye bakıyorum garsonlara; içeri dışarı, gidip geliyorlar. Kulakları, akşam mezelerinin, raki siparişlerinin sesiyle ve temizlenecek bira kupalarının gıcırtilarıyla dolu.

"-Bu, o" diyor, Metin.

Saffet,

"-Biz deli taylor, ak kısıraklar; ne çok içtik gecenin ayak izlerini zakkum gibi." diyor.

"-Bu, o"

"-Mutluluğun misyonerliğini yapayım derken acıda mahsur kaldım."

"-Buraya gel." diyor Metin, cama doğru.

"-Mabedinizi size bıraktım" diyor Saffet, "-Gün batımlarındaki kurlangıç yuvalarını, servi göklerindeki erken zambakları."

"-Orada şiir yazıyorsun. Saklanıyorsun, yaşanmayan hazlar gibisin, beyaz kül."

Bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi, bir sese kulak kabartır gibi cama dönüp soruyor,

"-Sen misin baharın yumuşak karnı? Güneşi kanatlarından yakalayan ölü zaman, sen misin? Sen misin, çitlembik gölgelerinde güneşi bekleyen güvercin? Erken ölümlerde kuruyan zeytin dalı?"

"-Ne kadar uzak bana şimdi, şimdiki yaşım."

Bana dönüyor Metin,
“-Koşmasını unutan bir ceylan şimdi o.” diyor,
“-Gözlerinde dünyalar, yüreğinde kızböcekleri.”

Saffet, dudağındaki iğreti gülümsemeyi hiç bozmadan, nefti kazağının sesiyle,

“-Her yıl biraz yaşadım çocukluğumu.” diyor,
“-Gençliğim, başımdan ayrılmayı günah bilen bir buluttu. İpucu bildim günahın arseniğini. Sonrası, bendeniz okul sürgünü, iş sürgünü, aşk sürgünü.”

Metin, masanın örtüsüne doğru,

“-Kör bir kuyudan, çıldıran bir denizin kıyısından bakıyorsun bana,” diyor, “-Kuduran bir rüzgârın ağzından, kaybolan bir ömrün ortasından. Ne istiyorsun? Ateşe verilen güvercin yuvalarında ölmeye gitmemizi mi istiyorsun?”

“-Ey kocamış çınarlara benzeyen bilge, ne zarar verebilirsin ne de yarar sunabilirsin bana bu halinle. Gecenin vampir karanlığını, günün serseri aydınlığını senden iyi bilirim ben. Hayat gümrah memelerini uzattı bana; iksir ya da zehir, durmadım, içtim. Köstebekler gibi oyalanmıyorum, toprağın nemli derinliğinde. İçi oyulmuş sözlerini ben varlığımla dolduruyorum.”

“-Ahını avuçlarına sıdıran gözlerinde eskimeyen bir aşk ve kör bir kandil var.”

Yüzünü camdan yana çeviriyor Metin. O donmuş gülümseme yine, gitarın önünde.

“-Sevgilim,” diyor, “-Aykırı defne yaprağı gözlerin camdan düşüyor. Gözlerin nasıl da kederli: Sanki ay tutuluyor. Saçlarında karanfil sürüleri. Kalbinin bir yanı beyaz kefenlere sarılı, diğer yanında yediveren güller. Seni nerede kaybettim, bilmiyorum ki.”

“-Yarım kalan şiirlere benziyorsun.” diyor Saffet, “-Sancılı bir tören yaşadık yine. Bu kez de kurtulamadık aşk.”

“-Saffet!” diyorum, “-Ben seni bir harf yığınının içinde gördüm de tanımadım. Yüzünü bilemedim, noktalarını içine çivilemiş bir ‘O’ harfi, deyip geçtim. Gövdeni, dizlerini karnına çekmiş yumuşak ‘G’lerin içinde seçemedim.”

“-Yalnızdım: Bir çiçeğin içinde, bir çiçeğe ter damlası duyardım.”

“-İçini göremedim; asfalta, kireç taşıyla kollarını açmış ‘T’ harfinin kutularını çizen çocuğun yanından geçip gittim.”

“-Mahşeri beklemedi yüreğimde açan karanfil. Ah, o sonsuza yelken açan yüreğim, ayrıntılarla emzirdi hayatı ve dipnot oldu sevişmelere. Yüreğim ah, içinde, dağlar, adaçayları, aşk insanları, kekikler, kuşlar, kelebekler ve başımı döndüren delice bir özgürlük; içinde, havada uçuşan terlikler, akşamüstü içilen limonlu çaylar, deniz kıyıları, patikalar ve sonra içinde bir kutup yolculuğu vardı; saydam bir hançer.”

“-Upuzun düşerken yere, noktası yuvarlanmış bir ‘i’ miydi ölüm?”

“-Kırık kaldı yüreğim, anlaşılardan fazla, uçurumlar gibi dolandı oradan buraya, zerre kadar iplemedi hayatı, davul, zurnayla karşıladı ölümü... deyişime aldırma, yalan: İçimde bir korku: Ya hemen ölmezsem? Ya bu düş perdesinde gölgeyi özünden çok seversem? Ya tutkulu bir gövde gibi kabuk tutarsa yaralar? Ya yollardan çok yolcuları seversem? Ya ebemkuşağı çıktığı vakit, salyangoz toplamazlarsa kemiklerimin üzerinde, ateş gözlü, altın dişli çingene kadınlar? Ya acı çekeceğiz, ya da acı çekeceğiz inleyişi, doğruysa ya?

Cılız bir sarmaşık gibi bekliyorum, yorgun çocukların kanatlarıyla. Elim, çok aşınmış bir kapının çingirağında. Haydi, ey üzgün kadınlar, su akıtın pıhtı yüzümden, bulutlara

Zeynep IŞIL

SUNANIN GİDİŞİ

Melih Kibar’ın göçüne

Dağ gölünün menevişi
Çokça, kıyısındaki akasyanın
Damlayan çiğinden
Biraz sevinçli sağanaklardan
Biraz da göç eden kuşlara
Buruk razılıktan

Bir suna uçtu dün, bir ikindiüstü
Tüyleri tül tül düştü
Akasyanın dallarına
Çiğdemden taca dolanınca tüyler
Ezgiler inledi sıradağlarda
Yağmurunu düşüremeyen bulutların
Lacivert gölgesi düştü havalanışla
Ücradaki çalı çırpının üstüne bile

Bir suna uçtu dün, bir ikindiüstü
Notaları döküldü üstümüze
Takılmamış duvak
Dokunmamış sim renginde
Bir piyanonun yumuşaklığını duyduk
Hatmedilmiş ayrılık
Irmaklaşmış gözbebeği renginde

karişsin, tabutumdan uçuşan tütsüler. Su akıtın, uyuz atlar gibi kırbaçlansın ruhum.”

“-Böyle bir şey miydi ölümü karşılayışın? Böyle mi dizildi, bir masalın son cümlesine hurufatın?”

“-Girdim ve çıkamadım ışısız, yüreksiz mağaralardan. Mağaralar, şahmerdan mağarası. Yani yalan, yani dolan, yani talan... Yani renkleri çalınmış bir gökkuşağı. Aldattı beni, ormandaki kızın kırmızı şapkası. Ben bir kobaydım, hayatın labirentinde.”

“-Düşler bitti” diyor Metin, “-Aynalar sizin içinizde kırılıyor şimdi.”

Baş parmağıyla camı işaret ediyor,

“-İnsan en çok kendisine yalan söyler, çünkü en çok kendisiyle konuşur.”

“-Ne çağırıyor seni ne de geri gönderiyor.”

“-Fitalin bittiği yerde sönüyor kandil.”

“-Kandil, yani, katran karası bir dilin rahminde açan karanfil.”

“-Kediler sönmüş kandillere bakarak tarar bıyıklarını.”

Bu kez baş parmağını göğsüne çeviriyor.

“-Bak dostum” diyor, “-Kediler ağlamaz, sadece homurdanırlar. Homurdanırlar küçük bir çocuğun eli tutuyormuş gibi onları kuyruklarından.”

ÇIKTI

YÜREK BAĞI

(Öykü)

Nadir GEZER

Kum Yayınları, Ankara 2005

Serdar ÜNVER

ŞERBET

“Hava şerbetli! Demek
akşam yine prafa!”

Böyle dedi türküsünün üstüne

“Biter şimdi ağ ama
hava şerbetli–
biz sağlama alalım da!”

Bense suskun izliyordum
dantel gibi yamarken
üç kulaççık ağımı...

Neden sonra şarabından
koca yudum alıp da
geçti başka türküye...

Belli, şerbet içteydi!

Hüseyin KÖSE

SARHOŞ ATLAR ZAMANI

Yorgundur, atsız halatsız
çıkılmış tepelerin gökyüzü.
Yolda büyüdüm ben, işkilli
obua çalgılarıyla,
yolda büyüdü çıramın
zulme dolanmış fitili.

Sebepsiz yelesi gitmelerde, boyası dökük
yadırgı kamyonetlerin,
sokulurduk sanki biz bize, üstümüzde
çırpanan muşambalarla bir hilkatti,
sanki rüzgarı sakatlayan bir attı
dünden alacaklı yatılmış
gecesi bezirganların.

Sarhoştur,
atsız halatsız
çıkılmış tepelerin
gökyüzü.
Dayanaksız, nüzüllü
bir bedenin gündüz çırpınısında
sürmeli bakışlarla
üşüyen kürdevleri,
sürerken sevinç uykuda
taze ellerden yanaklara
doğru,
paslı teneke sesleriyle
uyandırılırdı.

Günüşiği dondurulmuş şafakta
gezinen aylar gibi
solgun, sapsarı
neresinden tuttuyşam
aydınlığı hep sarhoş

bir günün üzerliği,
acı bir yaprak gibi
önüme durdu.

İhsan ÜREN

ALDIRIŞSIZ ZORBA ZAMAN

Zorbam, aldirışsız zaman;
koparılan çiçeği hızla solduran.
Yaraları sağaltacağı sanılıp
umutları boşa çıkaran.
Aldırışsızlığından gizlice keyif alan,
sevimli canavar zaman.

Aldırışsız zaman, zorbam;
vareste tutar kendini her türlü ilişkiden,
kaygıdan, beklentiden...
Kendince ilgilisi değildir hiçbir şeyin:
İyi, güzel, çirkin, kaba...
aynı şeydir ona göre.
Ve beceri sayar, bu zorba davranışını,
incedir anlayışı!

Derecelendirilmiş davranışlarla yoktur ilişkisi.
İyiye ve kötüye karşı tavrına bakılırsa, tarafsızdır.
Aldırışsız zorba zaman varestedir:
doğum sevincinden, ölüm acısından.
Sözlüğünde aşka ve kine ilişkin tanımlar yoktur;
yoktur, bir kıpı umarın adı. Tuhafi, daha
semtine uğramamıştır korku.

Tarafsız olduğunu duyurur, sık sık zorbam,
Vareste olduğunu duyurur;
Hızır'dır ne yapsın, elinden gelen budur.
Görmesek de biz, kanlıdır elleri:
Bir Vandal yürektir zaman.

Salih MERCANOĞLU

FUENTES

*victor jara
elleri yok, tutamaz yüzünü
sadece hüznü bir şarkı
akdeniz'de bir akşamüstü*

eli yüzündeydi
elinden yüzüne uzuyordu Meksika

ağır bakıyordu, biraz taş
dudakları yaranılmış zamandan

bıraksaydı yüzünü
'oğlum' diye sarılırdı annem

eli yüzündeydi
edip'in, cemel'in, melih'in
muhsin ertuğrul'un eli de

cilalı bir taş, bir obsidyen

bir bronza dokunma duygusu
bir nişan olmalı
herhangi bir ihtilâlden

Sadık YAŞAR

ŞEHİR

memnun edilecek gözü kara ıstırap
o, terliği kopmuş evine koşan çocuk
kız rüyalar dolaşmış sokakları, yırtık
akrep beslenirmiş, yelkovan taş kafalı
on iki düğmeli uslanmaz vakit.
gecesi sevilecek, takvimden düşülecek
koşun! ayakları var, kafası kopmuş
sabahları incecik, saçları kesilmiş
mavi ispirto içmiş mevsimler dirilecek.

esmer bebekler bir avuç ateş kurusu
serum şişelemiş ölüm biriktirmiş hep
ortasından geçmiş soruların bu şehir.
neresinden girsem, bir yemin bilsem
silsem zamanı, ağzından güldürsem...
arap saçı, çamaşır sakızı ve buzdan
yapılmış kadınlar... dişleri yalan.
geri gönderilecek yağın yağmurlar
silecek yazgıyı, temizleyecek kiri
yeni çocuklar yapacak sudan yeni
baş aşağı çalkalanacak yürekleri
dar sokaklarda sakın adamlar gezecek.

Bahri ÇOKKARDEŞ

TARANTULA DEFTERLERİ

I

Griden kaçan parıltılar
Tutulur gölgeler tuzağına

Nereye gider
Kukla bebeklerin
Karanlık kedileri

Dolaşırdı ayla gün
Gece ağustos kirlarda
Çaldığım bir ıslıklı mutluluğum
Rehine anılarda

II

Düşünü seç
İşte iki tarafı keskin bıçak
Kir ya da arınmışlık

Eski kan fısıldar
Ay düştü durgun saat
Yaşama odası
Aralık pencere

Bahçe kapısı açık
Rüzgâr çıkıyor

BELLEK ODALARI

Gültekin EMRE

Ateşten Defter'lere yazılmış bir ömürden hangi feryatlar, hangi hayatlarla buluşur. Hangi hayatlardır bu ateş çemberinden kendine gelecek hazırlayan? Bölünüp parçalanmış gövdelerin, düşlerin, geçmişlerin, anıların ülkesi askerlerle, tel örgülerle ayrılırsa birbirinden, aşk ne yana düşer? Ayrılık, özlemler, aileler nere(ler)de kalır? Belleğe, bilinç altına neler tıkıştırılır bir gün ışığa çıkarmak için? Acıları kim sağlar, özlemlere kim çare?

Neşe Yaşın, yeni şiirlerini *Ateşten Defterler*'de sınıyor *Bellek Odaları*'ndaki şiirlerle. Savaşı görmüş, yaşamış ve aklından hiç çıkaramamış bir şairin dizelerinde savaş, askerler, mevziler, ölümler.. nasıl da sıklıkla geçer! "evimizi öldüren mevzilerde silah çekerken sen", "ölümler geçirdi iç çekişimden" diyen şair, sonra gördüğü ve unutamadığı "şehitlerin hortlakları" nı da anımsatıyor bize. Şu dizeleri çoğaltıp cephele yollamak isterdim savaşın iç yüzünü ölüme güle oynaya gidenlerin anlamları için: "Çıkar asker gıysilerini / ve yanma gel / ölmüşlerin ruhundan üç çocuk ver bana / Biri acıları unuttursun / diğeri toprağı avutsun / üçüncüsü şehri dolaşsın geceleri / ağlayan annelerin elini tutsun" Öyle ya, ağlarsa anam ağlar! Çocuklar ölür, ölü ruhlar çocuk yapamaz, babalar düş olur düşe toprağın bağına. Belleğe kazınır kimi resimler. Çocuklar bu resimlere tutunur büyüdükçe.

Neşe Yaşın, Kıbrıs savaşını yaşamış bir şair. Güney Kıbrıs'ta yaşıyor ve Ada'nın birleşmesi için elinden ne gelirse yapmaya çalışıyor. Bir daha o acı günler yaşanmasın, ölümler olmasın, çocuklar annesiz babasız büyümesin, kadınlar ağlamasın... diye yazıyor şiirlerini, bildiri gibi: "Ben ki biraz o başkalarıyım / O başkaları biraz da ben". Derken iç içe geçmiş iki halka, dile, geleneğe de dikkat çekiyor: Hayallere tutunarak yaşanır mı? Yaşanır elbette başka çare yoksa "ev içlerinde ne hayatlar kurşunlanır"ken. Hangi hayal gizlenir "kaçıp gitmek üstüne/sanki bir başka ülke varmış da / insandan öte". Yok ki başka bir ülke, başka bir anadil, başka yaşamlar! Yalnızca üzgün kızlar, delikanlılar yetiştirdi "Olmayan sözcüklerle". Yazılan gizli tarihlerde de yanan sözler kaldı. Oradan da şiirler çıktı. Şiirin gücü bütün silahları birden susturmaya yetmese de, asker olmak istemeyen çocuklar korusu karşısında, belki bir gün utancından ölür mü savaş da? Bir umut bile değil ki bu! Ya da şu gerçeği kabul emek mi gerekecek? "Şiir söyleyince o büyük sözü / ya kurşuna dizilecek bütün şairler/ya da barış incek toprağına". Sonra mı? Sonrası şu: Ölümün kol gezdiği şehirler de vardır hâlâ içinde yaşanan. Oralarda "Kağıt gemilerle yolculuk ederdi özlem / bölünen nehirlerden / gözyaşı akardı" Tüm kalabalıklar el ayak çekince sokaklardan bir kentin ağladığı duyulur bölünmüşlüğüne, parçalanmışlığına, yıkılmışlığına "ölmüşlerin ruhları uçardı ortalıkta", işte o zaman. Sonra çocuklar sorar birbirlerine "düşman kim?" diye: Sona dile gelir "Düşman dediklerinin acılarından geçtim / Ben / Düşman dedikleri" gibi can alıcı, kavurucu duygular. Bazen bir yanılısamdır birleşme, kavuşma: Ama bu sözcükler de var hayatta ve gerçek olmak için savaşım veriyorlar kendi başlarına. "Benimle dehlizleri geç / Üşüyen zamanları ısıt / Korkmuş çocukları avut / Düşmanında bul kendi hikayeni" nasıl olsa bir yere varılacak, o yer şimdikinden kötü olmayacak nasıl olsa. En sonunda da içini "harflerle ört" Sınırın bir yanında açılan bir tarih kitabı, gözleri, elleri buluştur mutlaka tel örgülere falan aldırmadan. Yaşanan bunca acıya karşın "Birleşmiyor ülkem, birleşmiyor ülken" diyor insanlar birbirine, duyusun birileri bunu.

Neşe Yaşın, *Bellek Odaları*'nda belleğinde biriken görüntüleri, yaşananları, özlemleri bir bir şiirleştiriyor. Bir türlü çözüme kavuşturulamayan, birleştirilemeyen Kıbrıs için yüreği kan ağlıyor. O, Ada'nın iki tarafındakilerin duygularına, düşüncelerine, düşlerine tercüman oluyor şiirleriyle, imgeleriyle, dizeleriyle.

Acı bir dili var Neşe Yaşın'ın. Sözcükleri göz yaşlarıyla ıslak, yaralı, menzilsiz. Savaşa karşı ölü ruhların sözcükleriyle yazıyor belleğindeki.

Neşe Yaşın, *Bellek Odaları*, Dünya Yayınları, Ocak 2005, 75 sayfa.

ŞİİR VE İKLİM

Yusuf ERTEN

“Bir kız vardı yok gibi öyle güzel” - Oktay Rifat

Oktay Rifat'ın bu dizesi bana: “Ben fırtına değilim sizi sallayıp üzmem / Ben iyi kalpli şair bir kızım / Yirmi beş yıldır sizin dostunuzum” dedikten bir yıl sonra kendi isteğiyle hayatına son veren Rabia Bayraktar (1929-1955)'ı hatırlatır. 30 Eylül 1967'de, yirmi altı yaşında ölen bir başka şair ise Can İren'dir. Türk edebiyatında ilk intihar Sadullah Paşa (1938-1990) ile karşılar bizi. Şiir, düzyazı ve çevirileri olan Sadullah Paşa, Viyana elçiliği sırasında havagazıyla intihar etmiş. Edebiyat alanında “önem” bakımından ilk isim, Fransızca, İngilizce, Almanca sözlükler hazırlamış, çeviriler yapmış ülkemizde pozitivizmin ilk savunucularından kabul edilen Beşir Fuat'tır... 1877 yılında İstanbul'da intihar eden Fuat'ın bir başka özelliği ise intiharı sırasında tuttuğu notlar... Kendi kafasına sıktığı kurşunla ölmeyi deneyen ve fakat ölmeyen, uzun süre bu kurşunla yaşayan Ziya Gökalp var... Cenap Şehâbetin'in kardeşi Osman Fahri (1890-1920) var... Terk edilmiş bir kederi omuzlamaya yönelmiş nice ismin mezartaşı, yağmur altında bir soru işareti gibi bekliyor... Son günlerde gerek internet sitelerinde yazı ve şiirleriyle gözükken, gerek edebiyat dergilerinde ürünleri yayımlanan bazı gençlerin yazdıklarına ve anlattıklarına bakılırsa bir “hayat tutulması” yaşadıkları gözleniyor. Bu çağın dayattığı korkunç yalnızlık ve hayat karşısında anlam bulamama çaresizliği maalesef birçok yetenekli insanı ölümün soğuk sularına davet etmeyi sürdürüyor. Son on beş yılda bunun ağır bedelleri edebiyat tarihimiz içinde yerini aldı: Nilgün Marmara, Kaan İnce, Zafer Ekin Karabay, Özge Dirik... Şizofreni ve manik depresif şemsiyesi altında iki ayda bir psikiyatri servislerini ziyaret etmek zorunda kalan onlarca şairi var bu ülkenin. Buradan bakınca şairler arasındaki gerek yazılı tartışmalarda gerek sözlü atışmalarda daha incelikli, kırıcı ve yok edici bir üslûbun dışında davranabilmek önem kazanıyor. Bu demek değil ki, edebiyat adına yapılan yanlışları, geliştirilen olumsuz davranışları eleştirmeyeceğiz. Elbette eleştireceğiz; ama karşımızdakinin kişiliğine, edebi varoluşunu temsil eden alanın dışındaki hayatına sataşmadan bunu yapabilmeliyiz...

Uzun zamandır Hilmi Yavuz'a ve Yavuz'un peşinden gitmeye niyetli şairlere karşı örgütlü olmasa da bireysel çıkışlarla kendini duyuran bir tepki var... Bu tepki Hilmi Yavuz'un oğlu Ali Hikmet'in (babasının da içinde bulunduğu bir seçici kuruldan) Behçet Necatigil Ödülü'nü almasıyla daha bir yoğunlaştı... Bu ödüle dair çok şey yazıldı... *Varlık* dergisinde “Edebiyat Komiseri” köşesinde Kriminolog Dr. Kemal Şahingözlü müstear ismiyle yazılar yazan İbrahim Yıldırım, derginin haziran sayısındaki yazısını bu yıl Sait Faik Hikâye Armağanı'nı alan Ayşe Sarısayın'a ayırmış... Sarısayın, Necatigil'in kızı... Seçici kurulda Hilmi Yavuz'un da bulunması olayın bir başka boyutunu işaret ediyor. İbrahim Yıldırım son derece açık ve net bir şekilde akıl yürütüyor ve şöyle diyor: “Sayın Sarısayın, bu jüri üyesi için Necatigil şiirinin cisimleşmiş halidir. Onu ödüllendirmek, aynı zamanda Necatigil'in şiirini ödüllendirmektir.” ... Bu ve benzeri görüşler edebiyat ortamlarında

sık sık dile getirilmekte ve kabul görmektedir... İş yazıya gelince, ilerde ödüllere katılma düşüncesi olanlar ya da edebi geleceğinin önünde Hilmi Yavuz engelini görmek istemeyenler susmayı tercih ediyor. Bu şaibeli ortamı yaratan Hilmi Yavuz'un kendisidir... Bu gelişmelerden hareketle sayın Semih Gümüş, 17 Haziran 2005 Cuma tarihli *Radikal Kitap* ekinde bir yazı yayımladı. Yazının bir yerine kulak verelim ve hüzne yakışmayan kartalmış şuaranın, düzyazı sahasında hangi üslûpla savunulduğuna dikkat edelim. “Yaşar Nabi Nayır'ın yetmiş iki yıl önce yayımlamaya başladığı *Varlık* dergisi, edebiyatı artık bu düzeyde mi görüyor? Böylece daha mı çok ilgi görüyor? Enver Ercan arkadaşımız yönettiği dergide yazarların kişilik haklarına saldırganlık edilmesine göz yummakla, yazarların mesleki haklarının başkanlığını nasıl bağdaştıracak?” Semih Gümüş, son yirmi yıldır değerli şair Necatigil üzerinden ve dolayısıyla Necatigil'in kişiliğine karşı oluşan haksızlıkların nedenini Hilmi Yavuz'un tutum ve davranışlarında aramalıdır. Necatigil'in dünyayla ve şiirle kurduğu sessiz ve sahici ilişkinin gayrimeşru hale getirilmesine kimler yol açtı. Kendi varoluş nedenini Necatigil'in yeniden diriltilmesinde ve eşhâbının taltif edilmesinde arayanları bir tarafa bırakıp *Varlık* dergisine ve Enver Ercan'a sataşma gayretinde olan Semih Gümüş neyin sözcülüğünü yapıyor? TYS'de bugüne kadar yapılan ne vardı (şair ve yazarları serinletecek insandan yana bir yaprak kıpırdadı mı?) ki henüz sendikanın başına geçişi bir ayı doldurmuş olan Enver Ercan'ın yazarların mesleki haklarına yönelik teklif ve temennilerinden kaygı duymaktadır... *Varlık* dergisi yetmiş iki yıldır dipdiri ayaktaysa bunun nedenleri arasında Türkçenin zenginlik taşıyan ürünlerini merkeze alması ve belli bir zümrenin dümen suyuna girmemesi de vardır.

Edebiyatımızda, özellikle şiirde aynı evi paylaşan (baba-oğul-kız, kardeş, eş) şairlerin sayısı azımsanmayacak derecededir... Arif Damar-Nice Damar, Necdet Tezcan-Özlem Tezcan Dertsiz, Erdoğan Alkan-Elif Su Alkan-Tozan Alkan, Abdülkadir Budak-Emel Güz-Orhan Göksele, İlyas Tunç-Sevecen Tunç, Ataoğlu Behramoğlu-Nihat Behram-Bariş Behramoğlu, Hüseyin Çiftçi-Fuat Çiftçi, Oğuz Özdem-Yavuz Özdem, Hüseyin Ferhad-Mehmet Hameş, Sennur Sezer-Adnan Özyalçın, Metin Üstündağ-Hatice Meryem, Altay Öktem-Deniz Durukan, Serdar Koçak-Emel İrtem, Mehmet Erte-Ebru Kumsal, Murat Yalçın-Elif Sofya, Şeref Bilsel-Betül Dunder, Jale Özata Dirlikyapan-Devrim Dirlikyapan, Gökçenur Ç.-Zerrin Yılmaz, Onur Caymaz-Nurgül Ateş, Mustafa Fırat-Berna Olgaç... Bu isimlerin birbirlerine ödül verebilecekleri bir ilişkiler yumağı içinde olduğunu düşünsenize!

Yeni çıkan kitaplardan bahsedecektik: Mustafa Köz'ün “*Çan Uykusu*” (Tümzamanlar) adını taşıyan destansı kitabından; Süha Tuğtepe'nin “*Güzel Hayvan*” (Adam Yay.) adlı kitabından... Aziz Kemal Hızıroğlu'nun “*Göndere Çekilen Karanfil*”i (Tümzamanlar) ve Varlık Yayınları'ndan çıkan, Erdoğan Alkan imzalı “*Sfenk*” adlı kitaplardan... Yeni bir yayınevi İdil Yayınları, Emin Akdamar'ın “*Rehgüzar*”; Esra Balaban'ın “*Yeminli Levanten Manastırı*” adlı kitaplarını okuyucuya sundu... 232 sayıdır düzenli çıkmakta olan *Adam Sanat* dergisinin kapandığına dair haberler umarız doğru değildir; ama şiir nasıl olsa bir yolunu bulup dünyaya çıkmakta gecikmez... Leyla Şahin'in dediği gibi:

“gelirim oraya yağmurlara karışır gelirim
eski bir denizdir adım
yeryüzü oluşmadan önce
yüzbınlerce yıl o dipsularda sallandım”

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katkı Payı	: 15.000.000 TL ya da 15 YTL
Yönetim Yeri	: Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.	Dizgi	: Emel COŞKUN
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 BURSA
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın.	Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
		Faks	: 0 224 2254052
			: ISSN 1305 - 7685

